

De Ster

APRIL - CONFERENTIE TE SALT LAKE CITY.

15 April 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 4

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur. JOHANNA A. SEHLMIEIER, Assistent

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Het Boek van Mormon, door LeGrand Richards	99	Een brief van Pres. Alma Sonne ...	111
Oud. G. A. Jongejan	102	Zij zal leven, door Alvin D. Day	112
Een Mormonenzending in Noor- wegen (II)	103	Rijmpreekjes-Nabloei nr. 14	113
Van de Redactie	107	De Kerk gaat voort	114
Waarom gelooft U in het Boek van Mormon?	108	Genealogische Vereeniging	117
De opstanding, door Pres. Alma Sonne	110	De Zusters-Hulpvereeniging	119
		De geschiedenis der Kerk in beeld (III)	120
		De O.O.V.	122
		Gebeurtenissen in de Zending	125

HET BOEK VAN MORMON en onze jonge menschen.

door Le Grand Richards,
presideerend Bisschop.

LeGrand Richards.

Als ik me de dingen tracht te herinneren, die den meesten indruk op me maakten, toen ik een jongen was, herinner ik me in de eerste plaats een levensbeschrijving van den Profeet Joseph Smith. Het lezen hiervan zette mijn hart in gloed, en ik wenschte, dat ik de gebeurtenissen van die dagen ook had mogen meemaken. Ik las zijn eigen verklaring, waarin hij zijn verdriet en verwondering uitte over het feit, dat hij voor het vertellen van de waarheid vervolgd werd. Hij zei, dat hij zich voelde, zooals Paulus zich gevoeld moet hebben, toen hij voor Agrippa stond. Hij zei: „Ik had een licht gezien; ik had een stem gehoord; ik wist, dat God wist, dat ik het wist; en ik durfde het niet te ontkennen, want ik wist, dat ik daardoor onder veroordeeling zou komen.”

Ik herinner me, welk een indruk dit op me maakte, en ik dacht: dat klinkt niet als een getuigenis van een bedrieger of een valschen profeet. Ik vergeleek de woorden met het getuigenis van Paulus, toen deze voor Koning Agrippa en den stadhouder Festus stond (naar mijn meening is er zelden een schooner getuigenis gegeven) en hun vertelde, hoe hij op den weg naar Damascus een licht had gezien en een stem had gehoord en wist, dat God wist, dat hij het wist. En hoe, toen hij dat getuigenis gegeven had, Festus tot hem zeide: „Gij raast, Paulus; de groote geleerdheid brengt u tot razernij”, waarop Paulus antwoordde: „Ik raas niet, machtige Festus, maar ik spreek woorden van waarheid en van een gezond verstand.” Agrippa merkte toen op: „Gij beweegt mij bijna een

Christen te worden”, en Paulus sprak toen deze woorden: „Ik wenschte wel van God, dat èn bijna èn geheelijk, niet alleen gij, maar ook allen die mij heden hooren, zoodanig wierden gelijk als ik ben, uitgenomen deze banden.” (Hand. 26 : 24-29).

Natuurlijk hebt U in het Boek van Mormon de verklaring van de drie getuigen gelezen. Nu, als U het vervolg hiervan wilt weten, behoeft U alleen maar de laatste woorden te lezen, die deze drie mannen in dit leven spraken. Voor zij naar de eeuwige wereld gingen, verhieven zij hun stem om nogmaals te bevestigen, dat hun getuigenis uit God was.

Deze zekerheid kan onze jongens en meisjes beschermen tegen de kwade machten in deze wereld. Ik zou mijn jongens en meisjes liever de wereld in sturen met een getuigenis van dit werk in hun hart, dan gewapend met al de kennis, die verkregen kan worden uit al de schoolboeken, die ooit geschreven zijn.

Ik geloof, dat het Boek van Mormon ons sterkste en meest tastbare bewijs is van de goddelijkheid van de zending van den Profet Joseph Smith. Toen dat boek voor het eerst in de handen van mijn grootvader, Willard Richards, kwam, opende hij het in het midden en las een paar bladzijden; toen sloot hij het en zeide: „Dat boek is òf door God, òf door den duivel geschreven; en ik ga onderzoeken, wie van beiden het geweest is”. Binnen tien dagen had hij het boek tweemaal gelezen, en zei toen, dat de duivel het niet gedaan kon hebben; het was van den Heer. Het is van den Heer, broeders en zusters, en onze jongens en meis-

jes moeten dat weten.

Tien jaar geleden vertelde broeder Nicholas G. Smith, een van mijn dierbaarste vrienden, de volgende geschiedenis. Het hoofd van de theologische faculteit van de universiteit te Los Angeles had hem uitgenoodigd om naar zijn

Het is begrijpelijk, dat Oud. LeGrand Richards zich, evenals zijn onlangs overleden raadgever Marvin O. Ashton, vaak bezighoudt met onze jonge menschen. De Presideerende Bisschopsraad heeft nl. het toezicht over het Aäronische Priesterschap, welk ambt voornamelijk door de opgroeiende jongemannen der Kerk bekleed wordt.

De Presideerende Bisschopsraad bestaat thans uit: LeGrand Richards, Presideierend Bisschop, Joseph L. Wirthlin, 1e Raadgever, en Thorpe B. Isaacson, 2e Raadgever. Deze broeders hebben het toezicht over de materiele aangelegenheden der Kerk. Zij beheeren de financiën, ontvangen en verantwoorden de tienden, vastoffers en andere gaven, regelen den kerkelijken steun aan armen en behoeftigen, stellen statistieken en verslagen samen, en leiden den bouw en het onderhoud van kerken en vergaderzalen. Het spreekt vanzelf, dat deze uitgebreide werkzaamheden al hun tijd opeischen, en deze ambtenaren arbeiden dan ook uitsluitend in dienst van de Kerk.

kerk te komen en naar zijn preek te luisteren. Hij vroeg tevens een Boek van Mormon te leen, en een van de zendingen gaf hem het zijne. Nu, U weet, dat de zendingen sommige passages met roode lijnen onderstrepen. Toen de predikant voor zijn gemeente stond, hield hij het Boek van Mormon omhoog, en zeide: „Ik heb hier een gedeelte van Gods Woord, dat reeds meer dan

honderd jaar in ons midden is, en we weten er niets van." Toen opende hij het, sloeg bladzijde na bladzijde om, en las de passages, die met roode lijnen waren aangegeven. Toen hield hij het boek opnieuw omhoog en zeide: „Waarom zouden wij ons niet kunnen vereenigen met een volk, dat gelooft in de schoone dingen, die ik U uit dat boek heb voor-gelezen?"

Twee jaren eerder ontvingen we een brief van een man, die gedurende 37 jaar predikant in de Methodistische kerk was geweest. Hij schreef: „Ik heb meer dan 12.000 dollar besteed aan het samenstellen van een verzameling van de voortreffelijkste boeken, die ik kon vinden. Ik heb nu één boek in mijn bibliotheek, dat meer waard is dan al de andere, omdat het Gods Woord bevat". Hij noemde het als het Boek van Mormon.

Broeders en zusters, wij zijn ons niet ten volle bewust van de waarde van het Boek van Mormon. Ik hield in Boston eens een straatvergadering. Na de vergadering kwam een jonge zendeling naar me toe en zeide: „Broeder Richards, ik weet niet of het Evangelie waar is." „Wel", zei ik, „dan moet je het Boek van Mormon nemen, en er mee leven, er aan denken en er over bidden; dan zal het niet lang duren, of je zult weten dat het Evangelie waar is." Enkele weken later waren we toevallig weer in die stad — ik werkte er niet, maar we kwamen er voor een vergadering, waarover ik de leiding zou hebben. Diezelfde zendeling kwam naar me toe en vroeg: „Broeder Richards, mag ik vanavond spreken?" Ik antwoordde:

„Zeker." Hij nam voor de vergadering plaats, hield het Boek van Mormon omhoog, haalde uit zijn zak eenige afbeeldingen van opgegraven steden in Midden- en Zuid-Afrika, en ving zijn toespraak als volgt aan: „Als dat Boek van Mormon de waarheid niet bevat, moet U me eens vertellen, hoe Joseph Smith kon weten, dat daar in Midden- en Zuid-Amerika steden begraven lagen." Hij had niet veel tijd noodig gehad om de waarheid te vinden.

Een andere jonge man vertelde mij, toen hij in het zendingsveld arriveerde: „Ik kon er nauwelijks toe besluiten om op zending te gaan. Mijn professoren vertelden mij, dat het tijdverspilling zou zijn." (Hij was een universiteitsstudent). Verder zei hij: „Ziet U, ik ben heel practisch aangelegd. Ik houd er van om den tuin in te gaan en peren van den pereboom te plukken, hetgeen mij bewijst, dat het een pereboom is." „Wel jongen", zei ik, „daar zou ik me niet te druk over maken, als ik jou was. Aan onzen boom groeien ook peren. Neem het Boek van Mormon maar eens, en pas er alle kennis op toe, die je uit verschillende bronnen kunt verzamelen; hoe het geschreven kon zijn; wie het geschreven kan hebben; wie de inlichtingen, die je er in vindt, gegeven kan hebben, behalve onze Hemelsche Vader, of iemand, aan wien Hij die inlichtingen gaf."

Eenige weken later kwam ik in de stad, waar die jongeman als zendeling arbeidde, en liet hem in een conferentievergadering spreken. Hij gaf een schitterend getuigenis. Na de vergadering sprak ik met hem en merkte op:

„Het schijnt, dat je enkele peren aan den pereboom hebt gevonden.“ En hij antwoordde: „O, President Richards, vergeet dat alstublieft.“

Op een zekeren dag ontmoetten mijn vrouw en ik een jongeman, dien we hadden helpen grootbrengen. Hij had ongeveer twaalf talen geleerd, en was doctor in de filosofie. Mijn vrouw vroeg hem: „Wat is het sterkste bewijs van de goddelijkheid van het Boek van Mormon?“ „Wel“, zei hij, „iedere bladzijde er van! Geen menschelijk wezen zou dat boek uit zichzelf kunnen schrijven. Geen wereldsche kennis zou dat

kunnen voortbrengen, alleen goddelijke wijsheid.“

Als onze jongens en meisjes de waarheid van dit boek gaan gevoelen, behoeven we ons niet meer bezorgd te maken over de richting, die zij in het leven zullen kiezen. God zegene de jeugd van Zion. God zegene iederen man en iedere vrouw, die verantwoordelijkheid draagt, tehuis of in een organisatie. Mogen onze getuigenissen en onze levens de hunne zoo beïnvloeden, dat zij in deze wereld steunpilaren van het goede mogen zijn. Dit is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

G. A. Jongejan.

Op 3 Mei a.s. zal het een half jaar geleden zijn, dat de Nederlandsche Zending werd opgeschrikt door het bericht, dat een der meest geliefde zendelingen, Oud. G. A. Jongejan, was overleden. Hoewel Oud. Jongejan reeds geruimen tijd ernstig ziek was, en drie zware operaties had ondergaan, kwam het overlijdensbericht toch nog onverwacht.

Oud. Jongejan was een geboren zending, wiens innigste verlangen het was, zijn sterke getuigenis van het Evangelie te prediken. Hij was een der eerste zendelingen, die na den oorlog in Nederland aankwamen, en hij heeft van den eersten dag af, van uur tot uur het Evangelie verkondigd. De nagedachtenis van Oud. Jongejan zal in de Nederlandsche Zending nog lang voortleven als die van een voorbeeldig zending en een edel mensch, die in den dienst van zijn Hemelschen Vader gestorven is.

Een Mormonen-Zending in Noorwegen

Door Nephi Anderson.

Een hoofdstuk uit „The Castle Builder” (De Kasteelbouwer).

(Vertaald door Frank I. Kooyman).

II.

Na enkele minuten hoorde hij de voetstappen van den vreemdeling weer op den weg komen en toen riep Harald hem toe. Zij ontmoeten elkaar op den straatweg.

„U is de „Mormoon”, niet waar?” informeerde Harald.

„Jawel, m'nheer.”

„Ga dan met mij mee. Ik zal een plaatsje voor U vinden.”

„Dank U, m'nheer, voor Uw goedheid”.

Zij konden niet veel praten, want de regenstorm brak los. De vreemdeling stak zijn paraplu op en Harald ging er onder schuilen, in den pas loopend met zijn metgezel. Harald bracht hem naar zijn eigen kamers en vroeg de vrouw des huizes, hem slaapgelegenheden te verschaffen. Als zij geen kamer voor hem had, kon zij een extra bed in zijn eigen kamer zetten, en hem wat te eten geven.

„Wel te rusten, m'nheer,” sprak Harald. „Morgenochtend zie ik U weer.”

„Wel te rusten, en God zegene U,” hoorde Harald hem zeggen, terwijl hij zich terugspoedde naar zijn gezelschap.

Zij ontmoetten elkaar den volgende morgen aan de ontbijt-tafel. Harald bracht het gesprek op de politieke toestanden in Amerika. De godsdienst werd niet aangeroerd en de „Mormoon” was niet geneigd, dat onderwerp ter tafel te brengen. „Ik blijf hier tot vanmiddag,”

sprak Harald tot zijn gast na het ontbijt. „Als U tijd heeft, zou ik gaarne verder met U spreken.”

„Met menschen praten is al wat ik doe,” antwoordde de jonge prediker, „en ik ben o zoo blij als men naar mij luisteren wil.”

„Kom dan mee naar mijn kamer — neen, ik betaal het gelag.” Hij ging zijn gast vóór naar zijn kamer. „Ik zal U Uw naam moeten vragen. Het zal niet gaan U „m'nheer de Mormoon” te noemen. Iemand zou het kunnen hooren en kippenvél krijgen.”

„Mijn naam is Olsen.”

„Die naam is zóó bekend, dat hij niemand afschrikken zal.”

„Daar hebt U gelijk aan; niet lang geleden keek ik het adresboek eens in te Christiania, of Oslo, zooals wij nu zeggen, en er zijn reeds vijfduizend Olsens in die stad alleen.”

„Niet allemaal Mormonen, evenwel!”

„N-neen — niet allemaal.”

„Vergeef mijn lichtzinnigheid, wilt U? U doet mij zoo sterk aan een ouden vriend denken, van wien ik zielsveel hield, maar die nu dood is. Mijn naam is Einesen; niet zoo bekend als de Uwe, maar toch dezelfde „sen”. D'r zijn er heel veel hier. Is U hier geboren?”

„Neen; ik ben in Amerika geboren. Dat merkt U misschien wel aan mijn gebrekkige taal; ofschoon mijn ouders Noren zijn, heb ik heel mijn leven Engelsch

gesproken, tot op een jaar geleden. Mijn Noorsch is feitelijk maar een jaar oud.”

„Dan spreekt U het uitstekend — maar, hoor eens, antwoord mij nu — wat moet ik doen om zalig te worden?”

Zij schoven hunne stoelen bij de tafel. De „Mormoon” nam een Bijbel uit zijn handkoffertje en sloeg hem open, terwijl Harald hem opletend gadesloeg. De prediker zei niet terstond: „Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden.” Feitelijk zag deze prediker er heelemaal niet als een prediker uit. Hij had niets domineesachtigs over zich, zooals Harald het beschreef.

„Hebt U een Bijbel?” vroeg de zendeling.

„Niet bij mij — maar, zie hier, ik merk dat U Uwe geloofspunten uit den Bijbel gaat bewijzen. U gaat mij vertellen hoe ik zalig kan worden door mij uit den Bijbel voor te lezen, precies als alle andere predikers doen. Is het niet mogelijk zalig te worden zonder dat boek? Ik kan mij een

tijd voorstellen, toen er nog geen Bijbel bestond. Hoe werden de menschen tóén zalig?”

De heer Olsen sloeg het boek, dat op de tafel voor hem lag, toe en schoof het opzij.

„Jawel,” zeide hij, „ik kan U omtrent het heilsplan vertellen zonder den Bijbel, omdat dit plan reeds bestond voordat dat boek geschreven werd. Het Evangelieplan bestaat onafhankelijk van eenig boek. Als dat niet het geval was, zou onze zaligheid afhangen van de doode vormen van een gedrukt blad; maar, begrijpelijkerwijs dacht ik, dat ik iedere verklaring, die ik maak, uit de Schriften zou moeten bewijzen; en inderdaad zijn ze heel nuttig voor het staven van de waarheid onzer leerstellingen.”

„Begrijp mij niet verkeerd,” sprak de ander, „ik geloof in den Bijbel.”

„En U gelooft in Christus?”

„Zeker.”

„Heel goed dan, dat is de kern-gedachte, de grondslag. Daarop, zoo gevoel ik, kunnen wij ons geloofsgebouw stichten.”

Die laatste volzin vond weerklank in Haralds hart. Hier was eindelijk, zoo leek het, iets daadwerkelijks te doen.

„Christus is dus het uitgangspunt, In Hem woont alle volheid. Hij heeft vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises, en heeft alle dingen verzoend tot zichzelf. Dat is de reden waarom Christus de achtergrond van dit alles is. Welnu, zonde en kwaad zijn in de wereld en het is een voortdurende strijd van onze zijde om uit haar strikken te blijven. Waarom de zonde in de wereld is, kunnen wij nu niet breedvoerig bespreken — ze is er, dat

Zendingen aan den arbeid.

weten wij en wij weten tevens, dat zij in onmiddellijken strijd is met de gerechtigheid, zooals duisternis in tegenstrijd is met licht, bitter met zoet, leed met vreugde. Onze strijd is derhalve tegen de zonde; over niets anders ter wereld behoeven wij ons te bekommeren, met niets anders hebben wij te kampen. De zonde verschijnt in velerlei vormen en langs tallooze wegen. De zonde is de werkelijke vijandin — de aartsvijandin van onze zielen; het uitwerken van onze zaligheid bestaat uit het bestrijden van deze vijandin. Zalig te worden is de zonde te overwinnen in al haar verschansingen en haar als overwinnaar den voet op den nek te zetten. Dit binnen ons eigen bestek en uit onszelven te doen, is onmogelijk; als sterfelijke menschen zijn wij daartoe te zwak. Wij hebben hemelsche hulp noodig en die hebben wij in den Heere Jezus Christus. Hij kwam uit de oorden van volmaaktheid, toegerust met meer dan aardsche kracht. Hij kwam vrijwillig en met blijdschap, omdat Hij ons onzegbaar lief had. De zonde kwam in de wereld door de overtreding van den eersten mensch; „De vergelding der zonde is de dood.” Christus nam de zonde der wereld op zich. Hij betaalde de losprijs, opgelegd door den Eeuwigen Rechter. Hij stierf aan het kruis, opdat Hij alle menschen tot zich zou kunnen trekken. Hij verbrak de banden des doods en opende het graf voor alle menschen, zoodat wij gered zijn van de gevolgen van Adams overtreding. „Zooals in Adam allen sterven, zoo zullen in Christus allen levend gemaakt worden.” Christus heeft ons derhalve „duur ge-

De zendelinge spreekt.

kocht,” en wij behooren onszelven niet toe, wij behooren den Meester toe. Wij zijn vrij van alle erfzonde, want het bloed van Christus heeft haar onvoorwaardelijk afgewasschen van de ziel van ieder levend schepsel. Maar terwijl wij in de wereld zijn, zijn wij geneigd zonde te doen. Wij hebben onzen vrijen wil, en wij mogen kiezen. Het goede is te eener zijde, het kwade te anderder. De vrije keus is fundamenteel. Vaak kiezen wij het kwade en zonde. Heeft Christus ook deze persoonlijke zondeschuld voldaan? Ja, maar de gevolgen van Zijn verzoening vallen ons alleen op zekere voorwaarden ten deel. Hier krijgen wij onze beurt. Hier moeten wij handelend optreden. En verder, hier komt de eeuwige wet der vergelding uit.” Op dit moment werd er geklopt. De vrouw des huizes wilde de kamer doen, maar Harald vroeg haar het wat uit te stellen. Toen zij heengegaan was, wendde hij zich opnieuw tot den spreker en zeide: „Ga door, asjeblieft.” „Zooals ik zeide, heeft Christus ons gekocht en hooren wij Hem toe. Hij heeft dus ontegenzegge-

lijk het recht om te bepalen, wat wij doen moeten, om het volle voordeel uit Zijn verzoening te verkrijgen. Dit heeft Hij gedaan, en hier in de Schriften staat het opgeteekend. Deze vereischten noemen wij het Evangelieplan der zaligheid. De eerste beginselen, de aanvangspunten en voorgescreven plechtigheden van dit plan zijn, ten eerste: geloof in den Heere Jezus Christus; ten tweede: bekeering; ten derde: doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; ten vierde: handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes. Welnu, U verontschuldigt mij wel, dat ik van den Bijbel gebruik maak,” sprak hij terwijl hij opnieuw het boek opensloeg. „Ik wil mijn argument met apostolisch bewijs staven. Ik geloof dat deze voorbeelden mijn leerpunten duidelijker zullen maken. U zult zich herinneren, dat toen Christus ten hemel voer, Hij Zijn Apostelen opdroeg te Jeruzalem te vertoeven totdat zij aangedaan zouden worden met macht uit de hoogte. Het schijnt, dat er hemelsch gezag noodig was, om het werk van de bediening voort te stuwen en degenen, die geloofden in te lijven in de kudde van Christus. U zult zich eveneens herinneren, dat toen deze macht op de Apostelen viel op dien gedenkwaardigen dag van het Pinksterfeest, zij in vreemde talen spraken en dat Petrus, het hoofd van de Apostelen, opstond en de daar aanwezige groote schare toesprak. Hij verkondigde hun Christus en bewees uit de Schriften, dat Hij degene was, van Wien de profeten van ouds gesproken hebben, Wien zij aan het kruis genageld en gedood hadden. Petrus sprak

tot hen over Zijn opstanding en Zijn hemelvaart. „Dit hoorende, werden zij diep getroffen en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, broeders?” Zij stelden dezelfde vraag, m’heer Einersen, die U mij enkele minuten geleden gedaan hebt, dezelfde vraag, die duizenden oprechte zielen gesteld hebben. Hoor wat Petrus antwoordde: „Bekeert U, en dat ieder Uwer gedoopt worde in den naam van Jezus Christus tot vergeving van uwe zonden; dan zal u de gave des Heiligen Geestes ten deel vallen.” Daar is het, eenvoudig en onbewimpeld. Geen woord sprak Petrus over geloof. Waarom niet? Zij hadden alreeds geloof, anders zouden zij nooit uitgeroepen hebben: „Wat moeten wij doen?” Petrus, dit merkend, vertelde hun wat natuurlijkerwijs volgen moest, namelijk bekeering; en toen volgde de doop in water tot vergeving van hunne zonden; en daarop volgde de belofte, dat zij de gave des Heiligen Geestes zouden ontvangen. Ons wordt niet verteld in dien tekst, hoe de doop verricht werd, evenmin hoe de Heilige Geest verleend werd, maar er zijn talrijke andere voorvallen, die onomstootelijk bewijzen, dat de doop een begraven was in het water, een zinnebeeld van een nieuwe geboorte en dat die plechtigheid alléén voltrokken werd aan degenen, die oud genoeg waren om te-zondigen, om geloof te hebben en zich te bekeeren van die zonden. Dat de Heilige Geest werd gegeven door het opleggen der handen door de apostelen, getuigen de gedoopten te Samaria, die deze plechtigheid ontvingen (Vervolg op blz. 124).

VAN DE REDACTIE.

Een dubbele herdenking.

Het jaar 1947 bracht ons een bijzonder feit: op één dag herdachten wij twee gebeurtenissen, die in alle geschiedenisboeken met hoofdletters vermeld moesten staan; de opstanding van den Heiland, en, ongeveer 1800 jaar later, de herstelling van Zijn Evangelie, of de aanvang van de laatste Bedeeling.

Het zijn twee van de belangrijkste jaartallen in de geschiedenis der menschheid, maar het wordt slechts door betrekkelijk weinigen erkend en ingezien. Niettemin gaat Gods werk voort, en langzaam maar zeker nadert het Plan van Zaligheid, dat de verheerlijking en vooruitgang van de bewoners dezer aarde ten doel heeft, zijn voltooiing. Onopgemerkt door vele menschen, en met alle kracht bestreden door Christus' felsten tegenstander, den voormaligen Zoon van den Morgen, die er nog steeds van overtuigd is, dat zijn voorstel beter was dan dat van den Eerstgeborene, en dit tracht te bewijzen, door zooveel mogelijk menschenkinderen tot het kwade te verleiden, hun daardoor den terugkeer tot hun Hemelschen Vader verhinderend. Hij richt hun oog op macht, rijkdom en eer, of fluistert hun in, dat er geen God bestaat, en dat zij op hun eigen wijsheid kunnen vertrouwen. Maar tevergeefs beproeft hij zijn krachten op diegenen, die de waarheid hebben gezocht en gevonden; zij vangen zijn vergiftige pijlen op met het

schild van hun overtuiging.

Een ieder, die naar waarheid zoekt, is in staat deze te vinden. Honderd en twintig jaar geleden zocht een jongeman naar waarheid, en hij ontving een schat van kennis en wijsheid, op een wijze, zooals hij zich nimmer had kunnen droomen. Hij getuigde tot de wereld: God leeft, en heeft weer tot Zijn kinderen gesproken! Het Boek van Mormon nam zijn plaats in naast den Bijbel, om te getuigen van de weloverwogen wijze, waarop God Zijn kinderen naar het einddoel leidt, ondanks oogenschijnlijke chaos, doelloosheid en onrechtvaardigheid. Deze twee boeken zijn voor honderduizenden, geletterd en ongeletterd, bronnen van groote vreugde, kracht en inspiratie geworden. Velen hebben het Boek van Mormon ter hand genomen met de bedoeling, de onwaarheid er van aan te toonen. Zij zijn geëindigd met een overtuiging van de goddelijkheid er van in hun hart. Wat menschen niet konden bewijzen, heeft de historie aan het licht gebracht: thans gebruiken de oudheidkundigen het Boek van Mormon als handleiding bij hun opgravingen in Amerika. En toch werd het Boek van Mormon uitgegeven, toen er van archeologische onderzoekingen nog geen sprake was. **God heeft Zijn kinderen niet alleen gelaten!**

6 April..... een dubbele herdenking. Het eene feit staat in nauw verband met den Bijbel, het andere met het Boek van Mor-

mon. Over beide boeken is in dit nummer van „De Ster” geschreven, President Alma Sonne geeft zijn getuigenis aangaande den Bijbel, President Heber J. Grant betreffende het Boek van Mormon.

Nog is het einde niet gekomen. Maar met groote nauwkeurigheid gaan de voorspellingen aangaande de laatste dagen van onze murw geslagen en moegevochten

wereld in vervulling. En nogmaals gaan de verkondigers van het Evangelie van Jezus Christus de wereld in, om ook de laatste voorspelling in vervulling te doen gaan: voor het einde komt, moet het Evangelie aan alle natiën en volken gepredikt worden. Mogen zij in staat zijn, om aan velen, die in duisternis rondtasten, het licht der waarheid te brengen!

WAAROM

gelooft U in het boek van Mormon ?

Een ervaring van President Heber J. Grant.

Toen ik nog een jonge man was, lachte een andere jonge man, die een doctorstitel bezat, mij uit, omdat ik in het Boek van Mormon geloofde. Hij zei, dat hij in dat boek twee leugens kon aanwijzen. De eerste was, dat de menschen hun huizen van cement hadden gebouwd, en dat zij op dit gebied zeer bekwaam waren. Hij zei, dat men nooit een huis van cement had gevonden of zou vinden, dat door de vroegere bewoners van dit land gebouwd was, omdat de menschen in dien tijd niets van cement afwisten. Volgens hem was dit al genoeg om ongeloof in het boek te rechtvaardigen. Ik zeide: „Dat maakt mijn geloof niet in het minst aan het wankelen. Ik heb het Boek van Mormon met een gebed in mijn hart gelezen, en God gesmeekt om een getuigenis in mijn hart van de goddelijkheid er van. Ik heb dit verkregen, en ik geloof het Boek van ganscher harte.”

Ook zeide ik hem: „Als mijn kinderen geen cementen huizen vinden, verwacht ik dat mijn kleinkinderen dat zullen doen.” Nu, sinds dien tijd zijn niet alleen huizen, maar heele steden van cement blootgelegd.

Niet ver van de stad Mexico ligt een hoogvlakte, die men vroeger voor een grooten heuvel hield. Mijn eerste raadgever (Anthony W. Ivins) heeft er bovenop gestaan. Men zou in het binnenste van die hoogte veertig gebouwen kunnen bergen van de grootte van dezen tabernakel. Hij beslaat meer dan 45.000 vierkante meter grond, en is twee en een half maal zoo hoog als dit gebouw. Als men op die hoogvlakte staat, ziet men overal in het rond kleine verhoogingen, en als deze verhoogingen worden afgegraven, blijken het prachtig gebouwde, cementen huizen te zijn, die zelfs van cementen rioleeringen voorzien zijn. Zij zijn gebouwd met

een bekwaamheid, die onze huidige kennis van het gebruik van cement bijna overtreft.

Een andere bewering van dien doctor luidde als volgt: de stem van een mensch kan slechts over een korten afstand gehoord worden, en toch leert het Boek van Mormon, dat toen Jezus Christus was opgestaan en naar dit land kwam, Hij tot het volk sprak, en Zijn stem over het geheele land gehoord werd. „Dat is een leugen”, zei hij, „En dat weet U.” Ik zei: „Dat is volstrekt geen leugen. Jezus Christus was onder Gods leiding de Schepper van deze aarde, en als Hij de macht en bekwaamheid had om de aarde te scheppen, geloof ik, dat Hij er ook voor kon zorgen, dat Zijn stem op hetzelfde oogenblik over de geheele aarde gehoord kon worden.”

Wat doet de radio nu? Ik las

onlangs, dat een lied 9000 mijl verder gehoord was, niet alleen ieder woord er van, maar iedere noot. We hebben brieven ontvangen uit Nieuw Zeeland of Australië, precies weet ik het niet meer, waarin werd meegedeeld, dat de menschen daar de programma's, die wij over de radio hadden uitgezonden, uitstekend hadden kunnen hooren. Het kost de zon achttien en een half uur om zoover te reizen (berekend naar de omwenteling van de aarde), maar het geluid legde dien afstand in een oogwenk af. Geloof is een gave van God, en ik dank God voor het geloof in en de kennis van de goddelijkheid van het Boek van Mormon, die ik in mijn jeugd bezat, en voor het feit, dat die twee zoogenaamde wetenschappelijke feiten, die nu onjuist zijn gebleken, mijn geloof niet hebben verwoest.

Zendingen, familieleden en Priesterschapvertegenwoordigers op den afscheidsavond van Oud. en Zr. A. Hekking.

De Opstanding,

een vaststaand feit.

door President Alma Sonne.

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven?“ (Job 14 : 14). Deze vraag is door de eeuwen heen bij denkende mannen en vrouwen opgekomen. De meeste menschen beantwoorden haar bevestigend, want zij weigeren te gelooven in totale vernietiging. Er is in het menschelijk hart een natuurlijk verlangen naar onsterfelijkheid. Het is des menschen innigste hoop. Het ondersteunt hem in de schaduwen des doods. en omgordt hem met overtuiging. Die overtuiging geeft doel, beteekenis en verantwoordelijkheid aan het leven.

Als het leven eindigt met den dood, is het Nieuwe Testament fantasie, geen geschiedenis, en is het verhaal van Jezus een verzinsel; dan heeft de Apostel Paulus zijn brieven gefabriceerd, en is zijn machtige getuigenis valsch. Dan is ook de grootsche en verheven levensbeschrijving van Jezus, zooals deze door Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes gegeven wordt, valsch, en heeft de dappere, vurige Petrus iederen dag van zijn bediening gelogen en bedrogen.

Om dezelfde reden zou dan ook de Profet Joseph Smith een misleider zijn geweest, een doortrapte bedrieger, die zonder enig verantwoordelijkheidsgevoel opzettelijk loog, eveneens zijn medewerkers, Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, David Whitmer en

Martin Harris. Als deze mannen onoprecht waren, heeft het bloed der Profeten tevergeefs gevloeid, zijn de Heiligen voor niets vervolgd, en zijn de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en alle christelijke kerken op een wanbegrip gebaseerd.

Maar zij zijn niet misleid, noch bedrogen; noch hebben zij hun medemenschen een rad voor de oogen gedraaid. Hun ijver en geestdrift is op geen andere wijze te verklaren, dan door hun kennis van Christus' opstanding.

Op een zeker oogenblik was Petrus zoo verbijsterd en in de war gebracht, dat hij zijn toevlucht nam tot zijn vischnetten. In zijn teleurstelling zag hij geen andere uitkomst. Maar Jezus redde hem met de vermaning: „Hoed mijne schapen“. (Joh. 21 : 16). Onder de inspiratie en leiding van den Heiligen Geest voerde hij die opdracht uit. Hij en de anderen waren gerustgesteld; zij hadden nieuwe zekerheid ontvangen. Hun toewijding tot deze heilige waarheid verflauwde nimmer. Zij gingen voort als overwinnaars, ondanks spot, vervolging en dood. Zij waren vervuld van een machtige waarheid, die geen plaats liet voor twijfel. Zij hadden den verrezen Verlosser gezien. Zij weerlegden de beschuldiging, dat het lichaam van den gekruisigde Zaligmaker ge-

(Vervolg op blz. 125).

15 April 1947

EEN BRIEF

van President

Alma Sonne

die voor zich zelf spreekt!

OF LATTER-DAY SAINTS
EUROPEAN MISSION
17, Grosvenor Place, London, W.1

TELEGRAPH ADDRESS:
"EUROPESS LONDON"

London, England
March 22, 1947

President Cornelius Zappey
292 Laan van Poot
the Hague, Netherlands

Dear President Zappey,

You can't beat the Dutch! Your report for February just came and I can't get my congratulations in the mail fast enough.

You are certainly being able to see the fruits of your labors. To have 17 baptisms in January and 29 in February is a fine record. I hope you can keep it up.

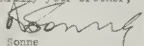
I am also pleased to note the large number of Books of Mormon which are being distributed in your mission. I hope you will encourage your missionaries to continue in this regard as no one gets a testimony of the gospel who does not believe the Book of Mormon is the word of God.

I share your hope that Sister Meyer's life may be spared. I trust all the other missionaries are well. To have 70 missionaries is a responsibility which I am sure you appreciate.

Perhaps your missionaries will do even better now that the weather is moderating somewhat. We even saw the sun for a few minutes here yesterday.

Again commending you for your efforts, I am,

Faithfully your brother,

Alma Sonne
Mission President

Zij ZAL LEVEN

Erkent God de beloften van Zijn geautoriseerde dienstknechten?

door ALVIN D. DAY.

(Historisch).

Het was een mooie zomerdag in de kleine nederzetting Mount Pleasant, Utah. Het was in het jaar 1862, en de kleine groep Pioniers woonde er nog maar drie korte jaren. De streek had al een groote verandering ondergaan. Het struikgewas en de zandstenen rotsblokken waren opgeruimd, en vele blokhuzen waren gebouwd. Snel groeiende populieren begonnen hun schaduw te werpen op de breed uitgelegde straten. Ieder huis had zijn groententuin, en bij vele zag men jonge appelboomgaarden. Het had heel wat zwaren arbeid vereischt, om dit woestijnachtige stukje aarde te onderwerpen met de geringe hulpmiddelen, die de Pioniers met zich mee hadden kunnen voeren tijdens hun tocht over de vlakten, of later hadden kunnen bemachtigen.

Juist anderhalve straat benoorden het gedeeltelijk opgetrokken fort van rotsblokken, waarvan de bouw reeds zooveel ingespannen arbeid gekost had, woonde Nathan Staker met zijn vrouw Eliza.

Voordat twee „Mormoonsche” zendelingen hem hadden gevonden, was hij een Methodistische geestelijke geweest, maar hij hoorde de stem van het herstelde evangelie, en gehoorzaamde er aan. Hij was als weduwnaar met een groote familie van Ontario, Canada gekomen. Eliza Staker had het Evangelie samen met haar voormaligen echtgenoot, Joseph Burton, gehoord en aangenomen in Yorkshire, Engeland, en had hem op zijn sterfbed beloofd, dat zij hun twee jonge kinderen naar Zion zou brengen. Allen tegenstand van haar welvarende Engelsche familie ten spijt, had zij die belofte gehouden. Behalve een moeilijke zeereis, hadden zij en haar kinderen de beproevingen van een handkargezelschap meegemaakt.

Nathan en Eliza hadden elkaar in Pleasant Grove, Utah, leeren kennen, en huwden in 1857. In de lente van 1859 vertrokken zij met een groep andere Pioniers verder naar het zuiden, waar Mount Pleasant door hen gesticht werd. Op dezen mooien zomerdag in 1862 had Nathan zich bezig gehouden met zijn jonge appelboomen. Hij had een halve hectare van zijn land beplant met vele fijne variëteiten, waarvan zijn kinderen en kleinkinderen zouden genieten. De vierjarige James hielp zijn vader graag in den tuin en in den boomgaard, maar zijn moeder zag hem liever niet in den boomgaard, daar er juist buiten het tuinhek een irrigatiegreppel doorheen liep. Hij was er meer dan eens ingevallen en met een nat pak thuisgekomen. Eliza hield er nauwlettend toezicht op, dat dit tuinhek steeds gesloten was, want de kleine Eliza Jane, die nog maar achttien maanden oud was, hield er ook van om haar vader achterna te loopen. Na het middagmaal ging Nathan terug naar zijn werk. Hij bemerkte niet, dat de kleine Eliza Jane hem volgde. Misschien was ze slechts een minuut of twee achter hem.

Al spoedig miste Eliza haar baby en begon haar te zoeken. Het kleine meisje was niet bij het huis of in den tuin, daarom riep Eliza haar man. Hij had de baby niet gezien; ze was anders nooit weg, en hij ging helpen zoeken. Zij doorzochten hun huis en de omgeving, maar konden haar niet vinden. Zij gingen naar de bureu, en spoedig was iedereen op zoek, echter zonder succes. Toen dacht iemand aan de irrigatiegreppel. Broeder Staker haastte zich door het

tuinhek naar de kleine voetbrug, en volgde het water tot het eind van den boomgaard. Daar, tegen den dam, die was opgeworpen om het water naar zijn tuin te leiden, dreef het beweginglooze lichaampje van zijn baby. Hij tilde het vlug uit het water en haastte zich naar huis. Nathan, zijn vrouw en de bureu stelden alles in het werk om de levensgeesten terug te brengen, maar het was tevergeefs.

Gedurende de opwinding had een der
(Vervolg op blz. 116).

RIMPREEKJES-NABLOEI

No. 14. HET PARADIJSVERHAAL.

Laatst vroeg mij 'n vriend, een niet-Mormoon: „Wat denk je van 't verhaal van Eden?" Hij sprak op ietwat schamperen toon, „Hoe rijm je 't met het licht van heden?"

Wat nu zijn „licht van heden" was, 't ontbreekt me aan lust, dat hier te omschrijven; 't komt in dit preekje ook niet te pas: 'k wil bij 't verhaal van Eden blijven.

De wijsheid van 't Boek Genesis is eeuwige wijsheid, buiten kijven, die niet een waar verhaal slechts is, maar die voor immer waar zal blijven.

Er is nog steeds een Hof op aard, waarin elk kindje wordt geboren, een wondermooie Edensgaard, vol van verbazen en bekoren.

Het naakt-zijn is geen schande daar, en al de dieren zijn z'n vrienden; de zedelijke dampkring, klaar, is de onschuld van de nog-niet-zienden.

Daar is volstrekt geen kennis nog van goed of kwaad in deze gaarde, noch van misleiding of bedrog, van slecht-zijn of karakterwaarde.

Het kindje groeit, en mettertijd komt er verzoeking: 't jonge leven staat voor zijn eersten worstelstrijd, en de uitslag zal hem kennis geven.....

Die kennis van het goede, die als arm-in-arm gaat met de kennis van een verbroken harmonie, van zondaar-zijn, van wetenschappennis.....

En met die ondervinding gaat hij uit den hof, zijn Hof van Eden. De poort valt dicht. De nieuwelings staat met open oogen in het heden.

De weg van strijden en gezwoeg ligt vóór hem, waarop hij kan bouwen: karakter, inborst, sterk genoeg om zich van zonden vrij te houden.....

En zóó vermorzelen den kop der valsche slang. De Adamshistorie is die des menschen: op en top een heldendicht vol schrik en glorie.

Of ge naar louter schoonheid vraagt, naar 'n tragedie, trouw naar het leven, of waarheid, die uw ziel behaagt..... veel beters werd er nooit geschreven!

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keayman

DE KERK GA

Een record op zendingsgebied.

Ongeveer 60 procent van de zendelingen, die thans het veld in gaan, zijn tijdens den tweeden wereldoorlog in militairen dienst geweest, en terwijl zij in uniform waren, hebben velen van hen gespaard om op zending te kunnen gaan.

Als het uitzenden van zendelingen op de huidige schaal wordt voortgezet, zullen tegen het eind van 1947 vijfduizend zendelingen in de zendingen der Kerk arbeiden. Het vorige hoogtepunt werd in Juni 1941 bereikt, toen er 2250 zendelingen in het veld waren. Gedurende de oorlogsjaren liep het aantal terug tot 350, omdat de ouderlingen, die na het beëindigen van hun zending in dienst werden geroepen, niet door anderen vervangen konden worden.

Het jaar 1947 zal waarschijnlijk gedurende eenigen tijd het hoogtepunt blijven, en wel om twee redenen: ten eerste worden op het oogenblik meer zendelingen dan ooit opgeroepen, en ten tweede zullen er dit jaar weinigen ontslagen worden, daar de meesten na hun ontslag uit militairen dienst op zending zijn gegaan, en dus nog niet zoo lang in het veld zijn.

Ouderling Franklin J. Murdock, Zendingssecretaris der Kerk, geeft het volgende overzicht:

„Alle zendingen, die voor den oorlog bestonden, zijn thans weer in volle werking, en bovendien is in Finland een bloeiende vertakking van de Zweedsche Zending gevestigd. In sommige deelen van Europa is het aantal zendelingen nog laag, maar dit zal verhoogd worden naar gelang wij er in slagen, om visa te verkrijgen.”

Behalve de bovengenoemde zendelingen zijn er in de „stakes“ der Kerk meer dan 2500 plaatselijke zendingen werkzaam.

Nieuwe afdelingen der Kerk.

In het begin van dit jaar werden de 162e, 163e en 164e „stake“ der Kerk georganiseerd, nl. op 12 Januari de North Jordan Stake, op 19 Januari de Florida Stake, en op 2 Februari de East Cache Stake.

Het regelmatig organiseren van nieuwe „stakes“ wijst op den gestadigen groei der Kerk. Nieuwe „stakes“ worden nl. samengesteld, wanneer het aantal leden van een bestaande „stake“ te groot wordt, of wanneer een

AT VOORT!

Zending zich zoo heeft uitgebreid, dat er een „stake” uit kan worden gevormd.

Het Boek van Mormon in 20 talen.

In den zomer van 1946 kwam de vertaling van het Boek van Mormon in de Tonganeesche taal gereed, en ter gelegenheid hiervan voorzag President George Albert Smith vijf speciaal ingebonden exemplaren van zijn handtekening. Deze vijf boeken waren bestemd voor de vorsten op de Tonga Eilanden.

Het Boek van Mormon is hiermede in 20 talen verschenen. Het kan nu in alle deelen der wereld gelezen worden, zoodat men overal de wonderbaarlijke boodschap van dit heilige boek kan lezen.

Vorbereidingen voor het Eeuwfeest.

Sinds vele maanden bereidt men zich in Utah voor op de komende viering van het Pionier-Eeuwfeest. Het is de bedoeling der autoriteiten, dat Salt Lake City en Utah een uitstekenden indruk zullen maken op de bezoekers, die tijdens het Eeuwfeest verwacht worden. In geheel Salt Lake City zijn de hoofdwegen opnieuw geplaveid, en overal in Utah is een intensieve campagne gevoerd om een moreele schoonmaak te bewerkstelligen, den verkoop van alcohol te reduceeren, en kansspel en andere ondeugden tegen te gaan.

Reeds het vorige jaar zijn de toeristen bij honderd-duizenden naar Utah gekomen. In één maand (Juli) bezochten 125.000 menschen het Tempelplein in Salt Lake City. In dezelfde maand bezochten 38.000 personen „Zion's Nationale Park”, tegen 8.000 een jaar tevoren. En dit is nog maar een voorproefje van hetgeen dit jaar verwacht wordt.

Ouderling Ezra Taft Benson.

Ouderling Ezra Taft Benson van den Raad der Twaalven, is benoemd tot lid van twee belangrijke comité's van de Amerikaansche Padvinderij. Deze benoemingen werden met algemeene stemmen goedgekeurd op de laatste vergadering van het nationale bestuur dezer beweging.

Zooals velen uwer zich zullen herinneren, stelde President Benson een levendig belang in alles, wat Padvinderij betrof, en was het een zijner opdrachten tijdens zijn verblijf in Europa, om de Padvinderij in de na-oorlogsche Deutsche Zending te reorganiseeren.

„De Ster“

(Vervolg van blz. 113).

omstanders een witte sjees voorbij zien gaan. Er was er slechts één in die streek, en iedereen wist, dat die aan Apostel Orson Hyde behoorde, die in Spring City woonde, vijf mijl naar het zuiden. Op Nathan's verzoek ging één der bureu hem te paard achterna, en vroeg hem terug te keeren en het kind te zalven. Bij zijn terugkeer liep Ouderling Hyde langzaam door den tuin en begaf zich langs betraande gezichten naar de kleine blokwooning, waar hem het lichaam van de kleine Eliza getoond werd. Nathan vroeg hem, of hij het kleine meisje wilde zalven en tot het leven terugroepen. Orson Hyde bekeek het lichaampje zwi-gend. Hij kon geen pols ontdekken, noch 't kloppen van het hartje. Het lichaampje begon koud te worden.

„Hoe lang heeft het meisje in het water gelegen?“ vroeg hij.

Broeder Staker keek op zijn horloge. „Ongeveer een uur geleden ben ik naar den boomgaard gegaan, en ik vermoed, dat zij mij gevolgd is.“

„Het spijt me heel erg, broeder en zuster Staker, maar ik heb Uw baby nauwkeurig onderzocht, en ze is dood“, zei Ouderling Hyde, „en het is niet aangenaam in het oog des Heeren, dat we onze dooden trachten terug te brengen, nadat Hij hen huiswaarts heeft geroepen.“

Nathan was geheel in de war door deze verklaring, en antwoordde: „Ouderling Hyde, ik heb altijd getracht, me in alle dingen voor den wil des Heeren te buigen, en dat wil ik ook nu doen, maar één ding laat me niet met rust. Kort nadat ons meisje geboren is, hebben wij haar bij Bisschop Seeley gebracht, om haar een naam en een zegen te geven. Ik heb haar dien zegen zelf gegeven, en

ik herinner me nauwkeurig dat ik haar beloofde, dat zij zou opgroeien om een moeder in Israël te worden. Ik geloof voorzeker dat zulke beloften, die door de autoriteit van het Priesterschap gemaakt worden, vervuld zullen worden, en nu...“. Hij brak af en maakte een hulpeloos gebaar.

„In dat geval“, antwoordde Broeder Hyde, „zal ik God vragen om Uw kleine meisje tot het leven terug te brengen, en indien die belofte in den geest van geloof en oprechtheid gemaakt is, zal ze leven om hem te vervullen.“

De woorden, die Orson Hyde uitsprak bij de zalving van de kleine Eliza Staker, zijn destijds niet opgeschreven, noch heeft iemand ze onthouden, maar hij riep haar terug tot het leven, en zij kwam. Den volgenden dag speelde ze weer met haar eigengemaakte speelgoed, dat ons nu grof zou lijken, maar voor haar haar liefste bezit beteekende.

Zij groeide op, en werd moeder! Zij huwde Eli A. Day, een jongen onderwijzer, en zij kregen dertien kinderen, van wie er nog tien in leven zijn, allen actief in de Kerk. Eli A. Day stierf in November 1943, acht en zeventig jaar oud, maar Elize Jane Staker Day leeft nog, en is thans zeven en tachtig jaar oud. Ze woont in Fairview, Utah, waar zij en haar echtgenoot zich in 1886 vestigden.

De vierde generatie van Eliza Jane Staker Day's familie wordt zeer omvangrijk; ze heeft nu twee en vijftig achterkleinkinderen in leven. Deze oude dame heeft de belofte, die haar door haar Pionier-vader gedaan werd, wel in vervulling doen gaan. Zij heeft een lang leven van liefde, toewijding en zelfverloochening geleid.

Spaar Uw Dollars!

Vertrekt U binnenkort naar Amerika?

Betaal dan Uw „Ster“-abonnement enkele jaren vooruit in Hollandsch geld en laat ons Uw toekomstig adres in de U.S.A. weten.

„De Ster“ wordt U dan zonder prijsverhooging in Uw nieuwe vaderland toegezonden.

Genealogische Vereeniging

(onder redactie van Oud. G. Th. Riebeck)

GETROUW IN DEN BEGINNE.

„En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart.”

Boek van Abraham 3 : 23.

Het was in die dagen, toen de hemelen vervuld waren van de machtige dingen, die op komst waren, dat de Heere Zijn kinderen, toen nog geesten, in een groote raadsvergadering te zamen riep. In het groote Plan van Zaligheid was de sterfelijkheid, in den vorm van dit aardsche leven, door den Vader aangewezen als een middel tot verderen vooruitgang van die geesten, die in hun eersten staat getrouw en gehoorzaam waren geweest. Toen dan ook de Vader te midden van Zijn kinderen verscheen en zag, dat velen van hen goed en getrouw waren, sprak Hij tot enkelen, die Hem vergezelden:

„Wij zullen nederdalen, want er is aldaar ruimte, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen eene aarde maken waarop dezen kunnen wonen; En wij zullen hen hier mede beproeven, om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebiedten.”

Boek van Abraham 3 : 24 en 25.

Zoo werd den mensch deze tweede staat als een proeftijd aangewezen. De Hemelsche Vader — Elohim — verklaarde aan de aanwezigen het Plan met be-

trekking tot het komende aardsche leven; zij leerden, dat de mensch, het goed en het kwaad kennende, en begiftigd met een vrijen wil, bepaalde wetten zou overtreden en daardoor sterfelijk en uit de tegenwoordigheid van den Vader verbannen zou worden. Maar in het midden der tijden zou een Zaligmaker tot de aarde gezonden worden, om hen weder met den Vader te verzoeven, en de onsterfelijkheid van het lichaam tot stand te brengen. Waarschijnlijk was dit Plan reeds onder de geesten bekend, want meer dan één vooraanstaande geest had zich een bepaalde meening er over gevormd, die hij aan het oordeel van de vergadering wenschte voor te leggen. Toen de Vader wees op de noodzakelijkheid van een Verlosser, en de vergadering vroeg, wien Hij zou zenden, stond dan ook een dezer geesten, de Zoon des Menschen, op en sprak: „Vader, zend mij, Uw wil geschiede, en de heerlijkheid zal U zijn voor eeuwig.”

Dadelijk, nadat hij deze woorden gesproken had, stond een andere geest op; trots liet hij zijn blikken over de menigte gaan, en zich tot den Vader wendend, zeide hij: „Ik ben de Zoon van den Morgen, Lucifer; zend mij. Maar waarom zouden wij dezen hun vrijen wil laten behouden? Zullen niet velen in dezen proeftijd falen en nimmer tot volmaking komen? Bovendien, waarom zouden wij

hen dezen zwaren strijd laten strijden, indien het in Uw macht ligt, allen het Eeuwige Leven te geven? Daarom wensch ik hun vrijen wil aan banden te leggen, en ik zal allen verlossen, niet één uitgezonderd. Dit is mijn plan, daarom, geef mij Uw eer.”

In ademlooze spanning wachtte de schare; welk van deze plannen zou worden aangenomen? Velen wilden strijden, hun vrijen wil behouden, om als volwaardige kinderen Gods de overwinning op hun lichaam te kunnen bevechten; anderen leek echter de voorgestelde gemakkelijke weg om zalig te worden zeker niet te versmaden. Toen sprak Elohim: „Ik zal den Eerste zenden.”

De beslissing was gevallen, en de kinderen Gods juichten. Lucifer echter kon zijn nederlaag niet verkroppen; hij wendde zich tot diegenen, die den gemakkelijken weg hadden willen gaan, en wekte hen op om zich tegen het Plan te verzetten en met geweld hun zin door te drijven. Velen luisterden naar hem, zelfs een derde der heirscharen; zij namen den strijd op tegen diegenen, die hun Vader getrouw en gehoorzaam wilden zijn, en werden verslagen. Vele eeuwen later sprak de Heere tot Mozes:

„Daarom, omdat die Satan tegen Mij opstond, en den vrijen wil van den mensch zocht te vernietigen, welke Ik, de Heere God, hem gegeven had, en ook, omdat Ik hem Mijne Eigene macht moest geven, deed Ik hem, door de macht van Mijnen Eenig Geborene, nederwer-

pen. En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de menschen te misleiden en te verblinden, en hen aan zijnen wil te onderwerpen, ja, zelfs zoo velen als er niet naar Mijne stem willen hooren.”

Boek van Mozes 4 : 3 en 4.

Zoo was deze strijd gestreden. De geesten bereidden zich nu voor op hun vertrek naar de volgende leerschool. Zij wisten, dat daar de strijd zou worden voortgezet, dat Satan daar rond zou gaan om de menschen te verleiden en te verblinden. Maar tevens was hun bekend gemaakt, en zij voelden dat als een troost en een bemoediging, dat uiteindelijk de slang den nek zou worden gebroken, dat bij getrouwheid de komende strijd met Vaders hulp gewonnen zou worden, en glorie en heerlijkheid voor eeuwig hun deel zou zijn. En zooals wij thans elke week en maand heiligen en vrienden uit ons midden naar een ver verwijderd Zion zien optrekken, zoo zagen wij daar als geesten onze geliefden door den loop der eeuwen heengaan naar dat onbekende land, waar hun zooveel ondervindingen en beproevingen, maar ook vreugde en voldoening wachtten. Tot ook onze eigen tijd aanbrak; en nu staan wij hier, kinderen van Gods geslacht, begiftigd met de macht van Zijn Priesterschap, strijdbaar, en zien uit naar onze hereeniging met onze Hemelsche Ouders. Zal dit den strijd niet meer dan waard zijn?

Ieder persoon heeft zijn geheim verdriet, waarvan de wereld niets weet; en dikwijls noemen wij een mensch koud, terwijl hij slechts bedroefd is.

De ZUSTERS-HULPVEREENIGING

Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten de Profeten geopenbaard hebbe.

Amos 3 : 7.

God, in Zijn groote wijsheid, kent de kracht en stuwende leiding, die in de vrouw aanwezig zijn. Daarom maakte onze Hemelsche Vader aan Joseph Smith, Zijn dienstknecht en Profeet, bekend, dat hij de vrouwen en moeders der Kerk bijeen moest roepen, en haar opdracht geven, voor de arme en lijdende menscheid te zorgen. Hiermede werden de vrouwen in staat gesteld, volgens haar hoogste en beste kunnen te leven.

In de Zusters-Hulpvereeniging hebben de vrouwen en meisjes de gelegenheid, zich veelzijdig te ontwikkelen, door lessen op verschillende gebieden. Om enkele onderwerpen te noemen: Geeste-

lijke ontwikkeling door Bijbelkennis; Muziekkennis door zang-oefening; Handwerken; Waardeering voor het moederschap; Voorbereiding van jonge meisjes voor het huwelijk.

De Z.H.V. beoogt tevens, de goede verstandhouding tusschen jeugd en ouderdom te bevorderen. Een jong meisje zei eens: „Mijn moeder is mijn beste vriendin.” Moeders kunnen deze erkenning verdienen door het bestudeeren en ter harte nemen van de lessen der Z.H.V. Het is voor jonge meisjes en jonge moeders nooit te vroeg om zich voor te bereiden op de opvoeding van kinderen. De Z.H.V. is niet alleen bestemd voor oudere vrouwen; zij is evenzeer noodig voor de jongeren.

Dat wij de Z.H.V. door ons voorbeeld mogen hooghouden is de bede van

Het Z.H.V.-Hoofdbestuur.

De Z.H.V. blijft actief!

Op 17 Januari was het 30 jaar geleden, dat de Z.H.V. te Den Helder werd opgericht. De zusters hebben in die jaren veel en goed werk verricht. Zij hebben dit jubileum met elkander herdacht door het geven van een gezelligen avond, waarvan alle aanwezigen zeer hebben genoten.

De Haarlemsche Z.H.V. zusters hebben als bewijs van dankbaarheid voor het vele goede, dat ons uit Amerika is toegezonden, twee poppen in eigenhandig vervaardigde Hollandsche kleederdracht aan den President der Kerk, George Albert Smith, toegezonden.

Op Zondagavond 16 Maart werd in de geheele Zending de oprichting der Z.H.V.

herdacht in een programma, dat door en onder leiding van de Z.H.V. werd uitgevoerd.

Uit Amsterdam, Arnhem, Dordrecht, Haarlem, Den Helder, Leiden, Rotterdam en Utrecht werden aan het Z.H.V. Hoofdbestuur goed geslaagde avonden gerapporteerd. Iedereen was vol lof over het programma.

Op 17 en 18 Maart werd de verjaardag der Z.H.V. in vele gemeenten gevierd met een gezelligen avond, waar tooneel, declamaties en zang elkaar afwisselden.

De Apeldoornsche Z.H.V. heeft onlangs een succesvolle bazar gehouden, waar door de zusters vervaardigde handwerken bewonderd en gekocht konden worden.

DE GESCHIEDENIS

Speciaal verteld en

Hoofdstuk 3: De Kerk wordt georganiseerd, en er worden zendingen uitgezonden.

17
Eens, toen Joseph Smith bezig was met de vertaling van het gouden verslag, verschenen hemelse boodschappers aan hem en zijn secretaris, Oliver Cowdery. Een der boodschappers was Johannes de Doper, die eenmaal den Zaligmaker had gedoopt. Hij ordende hen tot het Aäronische Priesterschap, en gaf hun de bevoegdheid om al diegenen te dopen, die zich van hun zonden zouden bekeren en zich bij de ware Kerk zouden aansluiten.

18
Drie van de Apostelen uit het verleden, Petrus, Jacobus en Johannes, kwamen eveneens, en bevestigden op Joseph en Oliver het Heilige Melchizedekse Priesterschap, want Jezus had hen daartoe gemachtigd. Zij schonken Joseph en Oliver eveneens de gave des Heiligen Geestes.

19
De ware Kerk van onzen Hemels Vader werd georganiseerd op Dinsdag, 6 April 1830. De eerste openbare vergadering werd gehouden in het huis van Peter Whitmer Sr., in Fayette, New York, op Paas-Zondag, 11 April 1830.

20
Oliver Cowdery gaf onder leiding van den Profeet Joseph de eerste prediking, en vele goede mensen hoorden de boodschap en werden gedoopt in het nabijgelegen Seneca Meer.

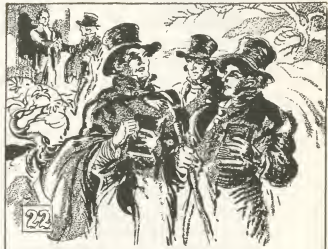
VAN DE KERK

getekend voor de jeugd

21 Door de macht van het Priesterschap, dat aan den Profeet Joseph gegeven was, genas hij de zieken en kranken, zoals Jezus gedaan had, toen Hij op aarde was. Vele mensen hoorden er van, en kwamen kijken en luisteren naar dezen Profeet, die zo door den Heer begunstigd was.

Zendingen werden aangesteld om de wereld in te gaan en heinde en verre het herstelde evangelie te verkondigen.

22 Tengevolge van een speciale openbaring zond de Profeet Joseph vier mannen naar de door Indianen bewoonde streken, om ook daar het evangelie te verkondigen. Het gouden verslag, nu gedrukt als het Boek van Mormon, had gezegd dat de Indianen overblijfselen waren van het Huis Israëls. Aan hen moest het voorrecht gegeven worden om mee te bouwen aan de stad Zions, het Nieuwe Jeruzalem, dat in het Westen zou verrijzen.

23 De vier gekozen zendingen waren Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Peter Whitmer Jr. en Ziba Peterson. Groot waren hun geloof en hun werken. Hun reizen brachten hen naar de wigwams van de Catteraugus, de Wyandots, de Shawnees en de Delawares. De opperhoofden van deze indianenstammen, en ook de krijgers, kwamen zeer onder de indruk van de boodschap der zendingen.

24 Gedurende hun reis brachten de vier zendingen hun boodschap naar Kirtland, Ohio, destijds een plaats aan de rand van de wildernis. Zij predikten dag en nacht, en meer dan duizend bekeerlingen verheugden zich in het nieuwe, heerlijke geloof.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

De O.O.V. kampweek 1947 is in kannen en kruiken!

Toen het O.O.V. Bestuur in Januari een aanvang maakte met het zoeken van een kamphuis voor de vakantie 1947, kwamen er in antwoord op ons schrijven vele kaarten en brieven met als inhoud: voor het heele seizoen volgeboekt! De schrik sloeg ons om het hart, dat we dezen zomer geen kampweek zouden kunnen houden. Edoch, na lang schrijven en praten hebben we beslag kunnen leggen op een fijn vakantieoord, genaamd „De Dageraad“, gelegen te Hulshorst, op de Veluwe, voor de week van 23-30 Augustus. We laten hier een stukje volgen uit het prospectus: „...bosch, zee, heide, zandverstuiving, bouwland, oude stadjes, stille beekjes... voormalige modelboerderij van een heereboer-millionair... 900 m² groot, omge-

bouwd tot modern kamphuis, vier-persoons-kamers, slaapzalen, vaste waschtafels, electrisch licht, spiraalbedden... de oude deel, omgetooverd tot eet-, lees- en dansaal, 200 m² groot... kortom, een ideaal vakantieverblijf.“

Deelnemers kunnen zich melden bij zr. A. Copier-Sehlmeier, Bern. de Waalstraat 21, Zuilen. (Utr.). De inschrijving staat open tot eind April. De kosten bedragen f 23.50 per persoon, beneden 10 jaar f 15.— per persoon. De inschrijving is van kracht na het storten van f 5.— inleggeld aan bovengenoemd adres. Het kamphuis biedt plaats aan ± 125 personen, dus wacht niet te lang. Het zou Uw grootste teleurstelling zijn als wij U zouden moeten afwijzen.

O.O.V. Nieuws.

De Zaterdagavond voor de Amsterdamsche Districtsconferentie was een feestavond, die klonk als een klok; wat hebben we hartelijk gelachen om de tooneelstukjes! Het zingen van de Arenleessters en M.Mannen viel zeker in den smaak, en onder de bekwame leiding van Oud. Snel voelden we onze borst breeder worden bij het zingen van vaderlandsche liederen. In Maart 1947 werd de „Vlam-groep“ geboren, zij gaat

met „vlammend enthousiasme“ onder het beschermheerschap van President Vlam voorwaarts; steeds haar „Vlam symbool“ in gedachten houdend.

Het eerste Goud- en Groenfeest werd dit seizoen in Den Haag gehouden. Ongeveer 60 deelnemers verschenen gecostumeerd en de jury had een

moelijke taak om een keus te maken uit de vele mooie en originele vondsten. De koninklijke hofstoet, bestaande uit koningin, 2 hofdames, bloemenmeisje en page, werd plechtig ontvangen en de aanwezigheid van deze eere-gasten luisterde het feest in niet geringe mate op.

Een fleurig programma werd door

de Schiedamsche O.O.V. bij haar opening aangeboden. Een pas uit Amerika ontvangen serie lichtbeelden van de Tempels der Kerk viel zeer in den smaak. Muziek, zang en denksport brachten aardige momenten. De zaal was tjokvol. Een goed begin, Schiedam!

Op 4 April j.l. ontving het O.O.V. Hoofdbestuur een brief uit Delft. De inhoud hiervan werd nog dienzelfden dag per telefoon naar Den Haag doorgegeven, en kon daardoor nog juist in dit nummer van „De Ster” geplaatst worden. Hier is hij:

Geacht Hoofdbestuur,
Hierdoor kan ik U mededeelen,

dat Jopie, oud 11 jaar, in anderhalven dag haar „Zion's Kamp” heeft opgebouwd. Het is nu half twee; zij is juist klaar met het opplakken van de deeltjes van de bouwplaat, en zij is van plan, nog vandaag aan de tweede plaat te beginnen.”

Een prachtig voorbeeld van enthousiaste medewerking!

Padvinderij

IN DE KERK

door Hopman Reys.

Duizenden jongens zijn wachtende om hun plaats in te nemen in de rijen der verschillende jeugdorganisaties, doch tengevolge van het groote gebrek aan ernstige mannen, die trachten de problemen van onze jongens te doorvorschouwen, zijn deze jongens genoodzaakt te blijven wachten tot... hun tijd voorbij is gegaan. De generaties van mannen, die na ons komen, zullen allicht het hoofd schudden en zich afvragen, waarom die mannen en vrouwen vóór hen niet bereid gevonden werden om mee te werken aan

de oplossing van deze problemen. Wij, in onze geciviliseerde samenleving, beweren allen christenen te zijn, en trachten allen in meerdere of mindere mate onze ideeën en goede voornemens aan onze medemenschen over te dragen, allen streven we er naar onze kinderen zoo goed mogelijk door den chaos van onzen tijd heen te loodsen. Want dat onze kinderen, en ook wijzelf, in een hoogst onzekere maatschappij leven, zal toch zeker niemand willen weerleggen of ontkennen. De padvindingsbeweging wordt

helaas in dit opzicht nog maar al te vaak becritiseerd. Wanneer we met onze jongens door de straten marcheeren, worden ons dikwijls critische opmerkingen naar het hoofd geworpen, soms van zulk een laag gehalte, dat diegenen, die ze uiten, zich er voor zouden schamen, als ze hier werden neergeschreven. Meestai zijn dit de menschen, die geheel voor zich zelf leven.

Padvindersleiders, kijkt niet naar links of rechts, maar ziet vooruit naar Uw doel.

Hebt ge voor U zelf de zekerheid, dat ge Uw volle 100 % geeft, om de jongens te helpen in hun vaak zoo moeilijke problemen?

Kent ge hun geboortedata?

Kent ge hun onderwijzers?

Zijt ge op de hoogte met de cijfers van hun schoolrapporten?

Kent ge hun huiselijke omstandigheden?

Kent ge hun hobbies?

Weet ge hoe de ouders over de beweging denken, gaat ge wel eens bij hen op huisbezoek?

Weest een voorbeeld voor de jongens, en weert elken slechten invloed uit het troepleven, dan pas kunt ge aanspraak maken op den titel van jeugtleider.

Dat Gods zegen op Uw moeilijk werk moge rusten, is de oprechte wensch van Uw Broeder-Padvinder,

E. W. Reys.

Een Mormonen-Zending in Noorwegen.

(Vervolg van blz. 106).

onder de handen van Petrus en Johannes."

De jongeman zweeg een oogenblik. De twee keken elkander ernstig aan, terwijl Harald daar als betooverd zat. Het was allemaal zoo nieuw en vreemd, en toch scheen het, alsof hij er eenmaal mee bekend was geweest in het verre verleden.

„Hebt U geen vragen te stellen?" Harald bracht zichzelf tot bezinning. O ja, hij had heel veel vragen en begon ze te stellen. De „Mormoon" sloeg de Bijbelbladen om en beantwoordde de meeste met het voorlezen en bespreken van toepasselijke teksten.

„Dit heilsplan, zooals U het noemt," sprak Harald, „heeft Christus en Zijn leerstellingen ten grondslag. Is dit het éénige plan en is het van toepassing op allen,

die op aarde geleefd hebben en nog zullen leven?"

„Er is maar één naam, één plan onder den hemel, waardoor wij gered kunnen worden."

„Welnu dan, wat gewordt er van degenen, die gestorven zijn, zonder bekend te zijn met dezen naam of dit plan? Is er geen hoop voor hen?"

„Christus is Heer zoowel van de dooden als van de levenden. Hij is gestorven voor de zonden van alle menschen, die van het verleden, van het heden en van de toekomst. De verlossing kon niets minder dan dat beteekenen. Een oneindig plan kon niet zóó onrechtvaardig zijn, zóó onvolmaakt, dat 't het negentiende deel van het menschedom ongered liet."

„Maar, maar, U zei zooeven..."

„Een oogenblikje; ik begrijp wat U zeggen wil! Gods arm is niet

verkort. De Apostel Petrus vertelt ons zeer duidelijk, dat Christus, nadat Hij gedood was, aan de geesten in de gevangenis gepredikt heeft. Zonder zooveel Bijbelteksten aan te halen, is het nu eenmaal een feit, mijn vriend, dat het Evangelie van Christus gepredikt zal worden aan iederen zoon en aan iedere dochter van Adam, òf in dit leven òf in het toekomstig leven, en zij zullen allen de gelegenheid krijgen, het aan te nemen of te verwerpen,

voordat zij geoordeeld worden. Dat is billijk, niet waar? Dat strookt met Gods rechtvaardigheid, is het niet?"

„Leert het „Mormonisme" dat?" vroeg Harald.

„Het evangelie van Jezus Christus leert dat," antwoordde de zending; „sommige menschen noemen 't het „Mormonisme", maar ik geef er de voorkeur aan, een zaak bij haar rechten naam te noemen."

De Opstanding, een vaststaand feit.

(Vervolg van blz. 110).

stolen was, en eveneens de bewering van de moderne sceptici, dat het leven een doodlopende weg is, die leidt tot vergetelheid in den dood.

Waarom verdroeg Petrus vervolging en dood? Omdat hij met den opgestanen Messias had gewandeld en gesproken.

Waarom verdroeg Paulus gevangenschap en terechtstelling? Omdat hij op den weg naar Damascus in een visioen den gekruisigden Zaligmaker had gezien, en omdat hij iedere bewering der discipelen aangaande de diepste waarheden van den christelijken

godsdienst had beproefd en onderzocht.

Waarom liet Joseph Smith zich door een woedende bende vermoorden? Omdat hij de dingen, die voor alle menschen van het hoogste belang zijn, wanneer zij de beteekenis van het leven en den dood onder de oogen zien, niet kon ontkennen.

Deze mannen waren onweerlegbare getuigen van de belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis der menschheid.

De opstanding van Jezus, den Christus, is een vaststaand feit.

Gebeurtenissen in de Zending.

Districtsconferentie te Amsterdam.

De op 8 en 9 Maart j.l. te Amsterdam gehouden Districtsconferentie vormde een zeer mooie schakel in de serie voorjaarsconferenties.

Op 8 Maart werden achtereenvolgens een zendelingenbijeenkomst en een ambtenar(ess)en vergadering gehouden, waarna des avonds door de O.O.V. een

„non-stop" programma werd aangeboden, dat op vlotte wijze werd afgewerkt. Een zeer mooi onderdeel van dit programma werd verzorgd door de „Vlam-groep", waarvan een aantal leden tot Padvinder werd geïnstalleerd. In zeer korten tijd is reeds zeer veel bereikt, en is een groep tot stand gekomen, die een aanwinst is voor de Amsterdamsche gemeente.

Op Zondag 9 Maart werd des morgens het woord gevoerd door de Ouderlingen M. G. Shupe, Wm. Davis, N. Stolk en N. D. Snel, Zr. C. Siphema, Oud. J. de Young en Oud. J. J. Roothoff. Uit aller woorden sprak groote dankbaarheid voor het licht der waarheid, dat in deze laatste dagen hersteld is.

In de avondbijeenkomst, die evenals de andere diensten zeer goed bezocht was, spraken achtereenvolgens de Ouderlingen R. W. Stokes, Th. Siphema, A. Hekking, P. Vlam, H. Landward en President C. Zappey, die ook allen getuigen van de waarheid van het Evangelie. President Zappey sprak over den angst voor de toekomst, die het menschdom beheerscht, en haalde Christus' woorden dienaangaande aan: „Den menschen zal het hart bezwijken van vrees en angst voor de dingen, die komen zullen.” Spreker waarschuwde tegen het zich overgeven aan de „genoegens” der wereld, en hekelde in scherpe bewoorden diegenen, die op lichtzinnige wijze huwelijksbanden verbreken.

In de morgenvergadering brachten zr. B. Overdiek en „De Zingende Moeders” onder leiding van zr. A. N. IJst-Kemker eenige schoone liederen ten gehoor; des avonds zorgden Oud. R. W. Stokes en het Amsterdamsche Zangkoor onder leiding van Oud. J. G. Kemker voor de muzikale omljsting.

Doopdiensten.

Op 13 Maart j.l. werden te Rotterdam door Oud. D. J. Oliekan gedoopt: Helga J. W. Kerpshoek en Maria Dijkman-Kulik. Oud. F. van der Veur doopte Margje van Eck en Johanna Jozina van Hense van Uningen-v. d. Linde.

Op 16 Maart j.l. werd te Arnhem onder groote belangstelling een doopdienst gehouden. Gedoopt werden:

Jan Albertus Kramer en Elisabeth Joh. van der Hooft-Evers door Oud. J. E. Vanderhoof; Jeane B. Kramer en Alexander van Wessel door Oud. B. Barton; Joh. Maria Nas-v. d. Berg, Johannes H. van Eijkelenborg, Theodora B. van Wessel en Maria Th. Eijkelenborg-van Wessel door Oud. H. A. Hekking; Jansje A. van Wisse en Hendrikus B. van Grol door Oud. E. Wierz.

Op denzelfden datum werd ook in Den Haag een doopdienst gehouden, alwaar gedoopt werden: Pieterella Saris-Bakker door Oud. M.

C. Saris; Elisabeth van der Toolen-Hartog en Willem Bastiaan van der Toolen door Oud. S. Stam; Maria Cornelia Koolhoven en Sijtje Elisabeth van der Toolen door Oud. Th. Siphema.

Op 23 Maart j.l. werden in het kleine Schiedam niet minder dan 10 personen gedoopt.

Door Oud. A. R. Hoggan: Henri Pieter Tuinman en Neeltje Tuinman-Harreman.

Door Oud. H. J. M. Meijer: Heinrich Friedrich de Groot, Leendert Andries Schippers en Henrietta Schippers-Trojan.

Door Oud. R. Schippers: Jacob de Groot, Theodora de Groot-Koning en Johan Jacob de Wit.

Door Pr. A. G. Rietveld: Johan Willem Catharinus Merckx en Dirk van Straten.

Wij roepen dezen nieuwen leden een hartelijk welkom toe, met een gebed in ons hart, dat hun getuigenis steeds moge groeien, waardoor vreugde en geluk hun deel zullen zijn.

Ingezegend.

Op 23 Februari j.l. werd te Schiedam ingezegend: Reina Cornelia Kip, dochter van Jan Kip en Cornelia van der Meide.

Op 2 Maart j.l. werd te Amsterdam ingezegend: Frank Billy van Komen, zoon van Bouke van Komen en Johanna Wilhelmina Kaptein.

Op denzelfden datum werd te Rotterdam ingezegend: Johanna Frederika 't Hart, dochter van Willem 't Hart en Alida Frederika Spijker.

Op 7 Maart j.l. werd te Leeuwarden ingezegend: Bouke Visser.

Op 9 Maart j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Hendrik de Vos, zoon van Jacobus de Vos en Willy Sjakes.

Op 16 Maart j.l. werden te Arnhem ingezegend: Albert John Lloyd v. d. Meiden, zoon van Albert v. d. Meiden en Cecilia Alberta Gorsselink, en Geertuida Theodora B. Nas.

Op 23 Maart j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Anna Maria Wolf, dochter van Hermanus Wolf en Barbara van Buuren.

Op 23 Maart j.l. werden te Schiedam ingezegend: Theodora Jacoba Koning, dochter van Jacob de Groot en Theodora Koning, en Hendrik de Groot, zoon van Heinrich Friedrich de Groot en Helena T. Duimel.

Zending beëindigd.

Op 19 Maart j.l. werd Ouderling George Devries eervol ontslagen van zijn zending in Nederland. Op hoogen leeftijd heeft Ouderling Devries gehoor gegeven aan den oproep, om het Evangelie in zijn geboorteland te komen prediken, en hij heeft gedurende zijn zendingstijd met grooten ijver gearbeid in de gemeenten Groningen en Leeuwarden.

Op 13 Maart j.l. bood de gemeente Leeuwarden aan Oud. Devries een zeer geslaagden afscheidsavond aan, welke onder leiding van de O.O.V. stond. Op 28 Maart d.a.v. ging Oud. Devries te Rotterdam sloop, met als bestemming zijn woonplaats Chicago.

Aankomst en verplaatsing van zendingen.

Op 14 Maart j.l. kwamen tien jongemannen in Nederland aan, om een zending te vervullen. Wij laten hieronder hun namen volgen, en tevens de plaatsen, waar zij hun zendingsarbeid hebben aangevangen.

Glen E. Young, Evan W. Lee, Jesse F. Heath en Kenneth B. Done: Amsterdam. Harold D. Blanch, Francis W. Robison, Frank L. Cottrell en Paul D. Levie: Utrecht. Meade E. Nielson: Groningen. Harold W. Atkins: Gouda. Op denzelfden datum werd Oud. Joseph L. van Leeuwen overgeplaatst van Gouda naar Amsterdam.

Op 20 Maart j.l. werden Oud. Nic. en zr. R. Vanderlinden overgeplaatst van het Voorzorgswerk naar Arnhem, alwaar Oud. Vanderlinden als gemeentepresident zal arbeiden.

Op 3 April j.l. werden Oud. M. G. Shupe en Oud. K. B. Done verplaatst van Amsterdam naar Apeldoorn, alwaar Oud. Shupe als gemeentepresident zal

arbeiden; Oud. J. E. Vanderhoof van Apeldoorn naar Amsterdam; Oud. J. M. H. en Zr. A. B. Meijer van Schiedam naar Amsterdam, en Oud. en Zr. G. J. Scheuller van Amsterdam naar Schiedam.

Ontslag en benoeming van Hoofdbestuursleden.

Zr. P. C. Belt-Nijkie is wegens haar vertrek naar Zion eervol ontslagen als secretaresse van het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur. Op 15 Maart j.l. werd zr. A. Copier-Schlmeier als zoodanig aangesteld, en in verband daarmee eervol ontslagen als 2e raadgeefster in dit bestuur.

Op 15 Maart j.l. werd zr. G. Zippodder eervol ontslagen als 1e raadgeefster in het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur, wegens haar aanstaand vertrek naar Zion. Op denzelfden datum werd zr. H. Vlam-Gysler door President C. Zappey aangesteld als 1e raadgeefster, en zr. P. M. van der Meide-van Zelm als 2e raadgeefster in dit bestuur.

Wegens vertrek naar Zion is zr. J. G. Overduyn-Plomp eervol ontslagen als secretaresse van het Z.H.V. Hoofdbestuur. Haar plaats zal worden ingenomen door zr. M. A. van Zeben-Spee.

Wijzigingen in gemeentebesturen.

Op 29 Januari j.l. werd Oud. J. H. van Weerd eervol ontslagen als President van de gemeente Almelo. Dit ambt wordt thans bekleed door Oud. Gabriel Mes.

Op 23 Februari j.l. werd het Presidentschap van de gemeente Apeldoorn, bestaande uit de broeders B. Th. Dodenbier, President, en J. Schut, 2e Raadgever, eervol ontslagen. De 1e Raadgever, Oud. J. C. Dirkmaat, werd wegens vertrek naar Zion reeds enkele weken eerder eervol ontslagen.

Op 2 Maart j.l. werd het Presidentschap van de gemeente Haarlem, bestaande uit de broeders J. Overdiek, President, J. Bos, 1e Raadgever en J. Greeff, 2e Raadgever, eervol ontslagen. Oud. Overdiek is als President der gemeente opgevolgd door Oud. John de Young.

Op 9 Maart j.l. werd Oud. E. Heining eervol ontslagen als waarnemend President der gemeente Leeuwarden. Dit ambt wordt thans bekleed door Oud. Walter J. Coyne.

Vertrokken.

Op 11 Maart j.l. vertrokken br. P. van der Meide Sr. en zr. C. van der Meide-Vriens, met hun zoons Jacob, Benjamin en Jozef per trein naar Antwerpen, waar zij de bootreis naar de U.S.A. zullen aanvangen.

Br. en zr. van der Meide en hun kinderen zijn altijd zeer standvastig in het Evangelie geweest. Zij hebben in Rotterdam, Den Haag en Groningen gewoond, en hebben zich in die gemeenten vele vrienden verworven. Met hun vertrek naar Zion is een hartwensch, die zij vele jaren gekoesterd hebben, in vervulling gegaan.

Op 25 Maart j.l. vertrokken per s.s. „Delfland“ br. E. Heining, zr. J. Heining-Keizer, Edgar D. Heining, Marion E. Heining, br. Th. A. Mebius, zr. W. C. Mebius-Schipsaanboord, Eva A. A. Anjewierden en Jan Anjewierden. Zij zullen hun reis via het Panama-kanaal maken.

Met het vertrek van deze broeders en zusters lijdt de kleine Leeuwardensche gemeente een gevoelig verlies. Br. E. Heining was tot voor kort waarnemend gemeentepresident, en zr. J. Heining Z. H. V. Presidente. Br. Heining is in de geheele Zending een bekende figuur, die zich door zijn aangename persoonlijkheid zeer bemind heeft gemaakt. Van de vele door hem bekleede ambten noemen wij die van gemeente-president te Den Haag, president en raadgever van het J.M.O.O.V. Hoofdbestuur, en jeugd-leider in de O.O.V. kampweek. Door zijn groote bescheidenheid trad br. Heining nooit zoozeer op den voorgrond, maar op zijn kalme manier heeft hij zeer veel goed werk verricht, waarvan vooral onze jonge mensen profijt hebben gehad.

Zr. W. C. Mebius-Schipsaanboord, de dochter van onzen vorigen Zending-president, heeft zich altijd zeer actief in de Kerk getoond, en heeft in verscheidene functies, vooral op muzikaal gebied, haar talenten in dienst van het Evangelie gesteld.

Op 28 Maart j.l. vertrokken per s.s. „Leerdam“ br. A. Hekking, zr. G. Hekking-Zondervan, br. M. Overduyn Sr., zr. J. G. Overduyn-Plomp en br. M. Overduyn Jr.

Oud. A. Hekking kan op een langen staat van dienst terugzien. Br. Hekking heeft zitting gehad in het Presidentschap van de gemeente Rotterdam, en bekleedde in de afgelopen jaren het ambt van Priesterschapoverziener in de Nederlandsche Zending. Op 24 Maart j.l. werd aan br. en zr. Hekking een afscheidsavond aangeboden in het kerkgebouw te Rotterdam. De organisatie en leiding hiervan was in handen van het O.O.V.-Hoofdbestuur.

Oud. M. Overduyn Sr. is werkzaam geweest als gemeentepresident van Leiden, en heeft gedurende langen tijd de belangen van deze gemeente met grooten ijver behartigd. Zr. J. G. Overduyn-Plomp was tot haar vertrek secretaresse van het Z.H.V. Hoofdbestuur. Op 25 Maart werd aan de familie Overduyn een gezelligen afscheidsavond aangeboden.

Nieuws uit Zion.

De personen, wier vertrek wij in de vorige uitgave van „De Ster“ vermeld hebben, zijn allen veilig op de plaats van hun bestemming aangekomen, en zijn door hun familieleden en vrienden zeer hartelijk ontvangen.

Het zal velen onder onze lezers genoegen doen te vernemen, dat br. en zr. J. A. Belt verblijd zijn met de geboorte van een dochter.

40-jarig huwelijk.

Op 25 April a.s. hopen br. en zr. E. Ludema-Schuur, Klaverpad 11, Groningen, hun 40-jarig huwelijksfeest te vieren. Op denzelfden datum hopen ook br. en zr. A. van Vliet-Visser, Uitweg 19, Rotterdam, dit feit te herdenken.

Hartelijk gefeliciteerd!

Wat komt.

26-27 April: Districtsconferentie te Utrecht.

11 Mei: Moedersdagviering in de Zondagsscholen.